

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Видин, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, VI СЪСТАВ ГО, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина В. Герасимова

при участието на секретаря **ТАНЯ Г. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от Галина В. Герасимова Гражданско дело № 20231320101617 по описа за 2023 година

Предявен е иск по чл. 200, ал. 3 от КТ от страна на ищеца **Е. Ц. С.**, ЕГН ***** от гр. Видин, чрез адвокат – пълномощника **А.М.**, против „ВИПОМ” АД гр. Видин, ЕИК *****, със седалище гр. Видин, ул. „Цар Иван Асен II” № 9.

Твърди се от ищеца, че като работник-шлосер в ответното дружество на 28.XII.1986г. е претърпял трудова злополука, при която загубил напълно зрението на едното си око. Посочва, че му е съставен акт за трудова злополука, след което е пенсиониран пожизнено с III-та група инвалидност. Посочва също, че редовно поддържа регистрация в Бюрото по труда Видин, за да бъде устроен на работа съгласно предписанието на ТЕЛК, но все още не си е намерил подходяща за здравето и състоянието работа. Поддържа, че останалите на работа негови здрави колеги-шлосери получават непрекъснато увеличение на трудовото си възнаграждение, а той получава само една минимална пенсия, с която трябва да издържа себе си и семейството си. Посочва също, че за периода от 01.04.2019г. до 01.06.2023 г. е предявил иски пред РС – Видин за присъждане на обезщетение, но и след 01.06.2023г. продължава да търпи същите имуществени вреди и пропуснати ползи, което поражда за него правен интерес от завеждането на настоящето дело.

Иска се от съда да бъде постановено решение, с което ответника да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение за претърпените имуществени вреди, настъпили в резултат на станалата с него трудова злополука, изразяващи се в разликата между трудовото възнаграждение, ведно с всички добавки към същото, предоставяни от работодателя, които би могъл да получи като здрав на длъжността „шлосер” и пенсията по инвалидност за периода от 01.06.2023г. до 01.09.2023г. в общ размер на 960,00 лева, представляваща сбор от по 320,00 лева месечно, ведно със законната лихва за забава върху всяко ежемесечно обезщетение, считано от първия ден на следващия месец, за който се дължи до окончателното издължаване. Претендират се и разноските по делото.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК. Направил е възражение, че се претендира разлика между брутното трудово възнаграждение на лице, работещо на същата длъжност като ищеца, и получаваната от последния пенсия. В същото време, ако лицето действително е работило, би получавало нетния размер на възнаграждение, а не брутния. Ответникът твърди, че е предложил на ищеца подходяща работа като портиер, но същият е отказал да заеме тази длъжност. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

С протоколно определение от 19.12.2023г. съдът е допуснал изменение на исковата претенция като искът се счита предявен за сумата в общ размер на 1178,28 лв. или 430,12 лв. за м. юни 2023 г., 374,08 лв. за м. юли 2023 г. и 374,08 лв. за м. август 2023 г.

По делото са събрани писмени доказателства, назначена и изслушана е съдебно – счетоводна експертиза.

С оглед данните по делото, съдът намира за установено следното:

Не се спори между страните, че ищецът е работил като шлосер в ответното дружество и че на 28.12.1986 г. е претърпял трудова злополука, при която е загубил напълно зрението на едното си око. Съставен е акт за трудова злополука № 37/1986 г.

С експертно решение на № 0981 от 11.06.1987 г. на Очна ТЕЛК гр. София на ищеца е призната трета група инвалидност пожизнено. В същото са посочени неподходящите професии и условия на труд – работа с опасност от

нараняване на очите, изискваща двуочно зрение, както и препоръчаните професии /дейности/.

Ищецът е регистриран като безработен, който факт се установява от представеното копие на регистрационна карта от Дирекция "Бюро по труда" гр. Видин.

Видно от писмо изх. № 10-05-04-2905/10.11.2023 г. от директора на Дирекция „Бюро по труда“ гр. Видин, през 2023 г. на ищеца не е предлагана работа, подходяща за неговото здравословно състояние, предвид противопоказните условия на труд, посочени в експертното решение на ТЕЛК.

С писмо от 08.12.2010 г. ответникът е предложил на ищеца да бъде назначен на длъжността „портиер“, като е приложена длъжностна характеристика. Писмото е получено лично от ищеца на 13.12.2010г., видно от приложеното известие за доставяне.

От Експертно решение № 0338 от заседание № 114 от 09.09.2011 г. на НЕЛК, специализиран състав по очни болести, е видно, че длъжността „портиер“ е противопоказна на здравното състояние на ищеца. Въпросното експертно решение е оспорено от ответника по делото пред Административен съд София – град. С решение № 6159/16.11.2012 г. по адм.д. № 8865/2011 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 18.01.2013 г., жалбата е отхвърлена и Експертното решение на НЕЛК е влязло в сила.

По делото е изготвена съдебно - счетоводна експертиза. Видно от приложеното заключение, разликата между трудовото възнаграждение, което би получавал ищеца, ако е здрав и продължава да работи като шлосер в ответното дружество и размера на получаваната от него пенсия за инвалидност за периода от 01.06.2023 г. до 01.09.2023 г. на база брутно трудово възнаграждение е 1284,12 лв. /465,40 лв. за м. юни 2023г., 409,36 лв. за м. юли 2023г. и 409,36 лв. за м. август 2023 г./. По информация от ДСП – Видин от 01.01.2023 г. ищецът е получавал месечна финансова подкрепа по чл. 70, т. 1 от Закона за хората с увреждания в размер на 35.28 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Искът за обезщетяване на вреди, настъпили в резултат на трудова

злополука, е с правно основание чл. 200 от КТ, уреждащ обективната безвиновна отговорност на работодателя за вреди, настъпили при изпълнение на трудово правоотношение.

Ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди, настъпили в резултат на трудова злополука, представляващи разликата между трудовото възнаграждение, ведно с всички добавки, което същият би получил, ако беше здрав и полагаше труд в ответното дружество и получаваната от него пенсия за инвалидност за периода от 01.06.2023 г. до 01.09.2023 г.

По делото безспорно се установи, че ищецът е работил в ответното дружество на длъжността "шлосер", когато е претърпял трудова злополука. На същия с експертно решение на ТЕЛК е призната трета група инвалидност, пожизнено. От приложеното по делото копие от регистрационна карта е видно, че ищецът е регистриран в Дирекция „Бюрото по труда“ гр. Видин.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 от КТ, работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване.

Съгласно Постановление № 4 от 30.X.1975 г. на Пленум на ВС, т. 6, при причиняване на трайна нетрудоспособност обезщетение за неполучаваната разлика между трудовото възнаграждение преди непозволеното увреждане и отпуснатата след това пенсия се дължи до навършване на предвидената за добиване право на пенсия за изслужено време възраст. Този срок може да бъде продължен най - много с толкова време, колкото е необходимо за достигане на пълния трудов стаж.

Предвид изложеното, съдът намира, че са налице условията на чл. 200 от КТ за ангажиране на отговорността на работодателя за заплащане на обезщетение за претендираните от ищеца имуществени вреди, като при определяне на обезщетението съдът ще следва да съобрази заключението на изготвената по делото съдебно – счетоводна експертиза относно разликата между брутното трудово възнаграждение, което ищеца би получил на длъжността „шлосер" в ответното дружество и пенсията по инвалидност за претендирания период, възлизаща общо на сумата от 1284,12 лв. /465,40 лв. за м. юни 2023г., 409,36 лв. за м. юли 2023г. и 409,36 лв. за м. август 2023 г. / Тази сума следва да бъде намалена със сумата от 35,28 лв. месечно /105,84 лв.

общо за исковия период/, представляваща получена от ищеца финансова подкрепа по чл. 70, т. 1 от Закона за хората с увреждания.

При това положение искът по чл. 200 от КТ ще следва да бъде уважен изцяло.

Предвид уважаване на главния иск, основателен и доказан се явява и иска с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД за присъждане на законната лихва за забава върху всяко ежемесечно обезщетение, считано от първия ден на следващия месец, за който се дължи, до окончателното издължаване.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че на ищеца му е предлагано да постъпи на работа на длъжността „портиер”, която е съобразена със здравословното му състояние. Видно от представеното по делото Експертно решение № 0338 от 114/09.09.2011 г. на НЕЛК, длъжността „портиер” е противопоказна за здравословното състояние на ищеца.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да понесе направените по делото разноски за вещо лице от бюджета на съда в размер на 70.00 лева и държавна такса в размер на 50,00 лв.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски. В случая са направени такива за адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лв., като по делото е представен Договор за правна защита и съдействие № 1 от 27.07.2023г.

С отговора на исковата молба е направено възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Възражението е неоснователно.

С оглед материалния интерес и съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, нормативно установеният минимум на дължимо възнаграждение по този иск се изчислява на сумата в размер на 417,83 лв., т.е. договореното и заплатено от ищеца възнаграждение е в размер под нормативно установения минимум, поради което не са налице предпоставки за намаляване на адвокатския хонорар.

С исковата молба е направено искане за допускане на предварително изпълнение на решението на основание чл. 242, ал. 2, т. 3 от ГПК. Съгласно посочената разпоредба, предварително изпълнение на решението може да се

допусне по искане на ищеца, когато от закъснението на изпълнението може да последват значителни и непоправими вреди за ищеца или самото изпълнение би станало невъзможно, или значително би се затруднило.

Съдебната практика е изяснила съдържанието на понятието вреди - така определение № 666 по ч.гр.д.№ 19.09.2014 г. по ч.гр.д.№ 4154/2014 г. на ВКС, III г.о., в следния смисъл:

"Вредата не е нормативно определена, но се определя като се изхожда от общоупотребяваното ѝ значение. Вреда е всяка промяна чрез смущение, нахърняване и унищожаване на блага за човека, свързани с неговото имущество, права, телесна цялост, здраве, душевност и психическо състояние. Значителността на вредите се определя от техния размер, а непоправимостта им се свързва с необратимия характер на процесите, които те са предизвикали. Доколкото се касае за субективни категории - преценката за наличието на хипотеза по чл. 242, ал.2 от ГПК е предоставена на съда, която той прави с оглед на всички конкретни факти по делото. По искане на страната, когато установи, че от закъснението на изпълнението е възможно да последват значителни и непоправими вреди за молителя - съдът допуска предварително изпълнение. Във всички случаи съдът преценя и дали вследствие на изпълнението може да се причини на ответника непоправима вреда или вреда, която не подлежи на точна парична оценка".

Съгласно установената съдебна практика, непоправими вреди могат да настъпят по отношение на лица в напреднала възраст и в лошо здравословно състояние, които се нуждаят от постоянни грижи и постоянен и своевременен достъп до медицинска помощ и пр. В подобни случаи недопускането на предварително изпълнение на решението може да лиши ищеца от средства за закупуване на животоподдържащи лекарства или от достъп до квалифицирана медицинска помощ. В настоящия случай ищецът е лице с трайно намалена работоспособност, а присъденото обезщетение е за претърпени имуществени вреди, настъпили в резултат на трудова злополука, представляващо разликата между трудовото възнаграждение, което би получил, като здрав, в ответното дружество и пенсията за инвалидност.

С оглед изложеното, съдът намира, че са налице обстоятелства по чл. 242, ал. 2, т. 3 ГПК - за ищеца биха могли да последват значителни и непоправими вреди в случай, че не бъде постановено предварително

изпълнение на решението, с което е уважен иска.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ВИПОМ” АД, ЕИК *****, със седалище гр. Видин, ул. „Цар Иван Асен II” № 9, да заплати на Е. Ц. С., ЕГН ***** от гр. Видин, обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващо разликата между трудовото възнаграждение, което би получил, като здрав, на длъжността „шлосер” в ответното дружество и пенсията за инвалидност за периода от 01.06.2023 г. до 01.09.2023 г. в размер на 1178,28 /хиляда сто седемдесет и осем лева и двадесет и осем ст./ лева, представляваща сбор от 430,12 лв. за м. юни 2023г., 374,08 лв. за м. юли 2023г. и 374,08 лв. за м. август 2023г., ведно със законната лихва за забава върху всяко месечно обезщетение, считано от първия ден на следващия месец, за който се дължи, до окончателното издължаване.

ОСЪЖДА „ВИПОМ” АД, ЕИК *****, със седалище гр. Видин, ул. „Цар Иван Асен II” № 9, да заплати на Е. Ц. С., ЕГН ***** от гр. Видин, сумата от 400,00 /четиристотин/ лева – разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „ВИПОМ” АД, ЕИК *****, със седалище гр. Видин, ул. „Цар Иван Асен II” № 9, да заплати по сметка на Районен съд - Видин сумата в размер на 50,00 /петдесет/ лева - държавна такса и 70,00 /седемдесет/ лева – разноски за възнаграждение за вещо лице, както и сумата в размер на 5.00 лв. – държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта на присъденото обезщетение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Видин в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Видин: _____